

Gensyn

I en alder af tredive var hans hår begyndt at kravle baglæns over issen, og han havde mistet noget af den akavede opløbenhed der så ofte hjemsøgte drenge der var ved at blive mænd. Men udover dette lignede Lucifer sig selv. Rødhåret, irriterende høj, og i hans øjne var det blandede blik af ængstelse og dum optimisme altid til stede. Lige meget hvor forvrænget hans ansigt blev af brækkede næser og ar, var der altid et urokkeligt håb i hans blik, der tit havde givet Renatika lyst til at slå ham for at få det til at gå væk. Men ikke i dag. Det var nærmest rart at se det igen – efter ni år var hun begyndt at savne det.

I landskabet bag dem ragede Lucifers borg op som en mørk klippe blandt grønne blade og hvide søjler af piletræsstammer. Lyden af krageskrig resonerede som et svagt ekko et sted højt oppe over dem. Det var første gang hun havde sat sine ben i dets labyrintagtige gange og højloftede sale, men på mange måder mindede det hende om en mindre udgave af Lucifers barndomshjem, som hun kun kendte for godt. Med andre ord var det ikke et sted hun fandt passende for Lucifer at bo. For dunkelt. Lucifer var vant til mørke, men der var et lys i ham som Renatika frygtede før eller senere ville gå ud i de omgivelser.

”Så jeg hører at du er blevet gift,” hun var et par skridt foran ham idét de bevægede sig ned af skrænten på vej af en smal sti gennem bakkerne ned til havet. ”Til en fiskepige.”

”Gjorde du?” Der var en let ubeslutsomhed i hans stemme, men hun gjorde sig ikke den umage at vende sig om for at se om udtrykket i hans ansigt korrelerede.

”Du har hørt rigtigt,” sagde han, ”men for sent, er jeg bange for; hun døde for fem år siden.”

Renatika svarede ikke.

Efter en kort stilhed fortsatte Lucifer, ”Hvad med dig? Nogen spændende affærer?”

”Du ved at jeg ikke besværer mig med den slags.”

”Ingen? Ikke en eneste ung dreng eller mø har fået fejlet benene væk under sig af dine historier? Ingen krigere eller adelige så betagede at de ikke kunne modstå dig?”

”Ingen.”

”Så ingen andre end mig,” Et let smil spredte sig på hans læber.

”Ikke engang dig, Lucifer.”

Havet strakte sig ud foran dem. Da de nåede toppen af en bakke afslørede dets blå vidstrakthed sig selv og hilste dem med lyden af brusende bølger og skrigende måger. Og den umiskendelige lugt af råddent tang.

”Jeg hader havet,” mumlede Renatika.

”Det ved jeg,” Lucifer trak på skuldrene og smilede kun lidt mindre end før, ”Personligt er jeg faktisk blevet ganske glad for det.”

Hun brugte et øjeblik på at betragte ham, hvorefter hun stak sin vandrestav i jorden og lænede sig tungt op af den, hendes øjne stadig fokuserede på hans skæve næse.

”Hvordan døde hun?”

Det tog ham et øjeblik at forstå spørgsmålet. Eller måske overvejede han hvorvidt han havde lyst til at svare.

”Barneseng.”

”Og barnet?” spurgte hun.

”Døde også.”

Der var stilhed i et øjeblik.

”Det var en pige,” tilføjede han.

”En skam,” sagde hun, flyttede blikket mod havet, ”Faderskab ville passe dig.”

Lucifer mumlede noget uhørligt og skrabe i jorden med fødderne. Han sparkede et par små sten ned af den stejle skrænt og videre ned i havet, ”Vi plejede at gå herved hele tiden, hun og jeg. Min hustru, altså. Vi gik herved mindst én gang om dagen, selv mens hun var gravid.”

”Det giver mening,” Renatika havde fulgt hans eksempel og brugte det gode ben til at sparke til sten og staven til at støtte det dårlige, ”Hun var fra fiskens familie, hun må have tilbragt hele sit liv på en båd. Det overrasker mig at hun var villig til at gifte sig med en landkrabbe som dig. Bare sidde og kukkelure i en mørk borg dag ud og dag ind. Kan du overhovedet svømme?”

Lucifer ignorerede den sligt skjulte fornærmelse og fortsatte, ”Da hun døde var vores familier i kødet på hinanden over hvad der skulle gøres med hendes lig.

”Mine forældre ville følge vores egen families tradition og fodre hende til kragerne og ravnene på borgen, så hendes sind ville forenes med deres og hun kunne våge over os gennem deres øjne.

”Men dét forargede hendes forældre. De ville have at hun skulle sendes til sine forfædre ved at blive smidt i havet, så hendes sjæl kunne vende tilbage til vandet. De påstod at hvis vi ikke gjorde dette, ville havet blive hævngherrigt og æde den jord, vores borg står på.”

Renatika forsøgte at forestille sig hvordan jorden under hendes fødder ville blive opslugt af nådesløse bølger, ”Det er vel hvad der sker når man avler uden for familien.”

”Efter en uges skænderier havde jeg fået nok,” fortsatte Lucifer, ”Jeg gik ned i gravkammeret hvor hendes lig lå, skar hendes hoved af og smed det i havet, hvorefter jeg gav hendes krop til kragerne og ravnene.”

Hun stoppede med at sparke til sten og drejede hovedet imod ham mens hun forsøgte ikke at smile alt for bredt i forundring, ”Hvad sagde de til dén løsning?”

Lucifer kiggede på hende med et underligt, sammenknebet udtryk i ansigtet, ”De sagde at jeg havde forkert fat i det. Sindet sidder i hovedet, og sjælen i hjertet.”

De kiggede på hinanden i et kort øjeblik, og brød så begge ud i latter.